

Pinocchio

PINOCCHIO_____ühes vaatuses

Autor **Carlo Collodi**

Tõlkija **Tiina Randviir**

Dramatiseerija ja lavastaja **Mirko Rajas**

Kunstnik **Rosita Raud**

Helilooja ja laulusõnade autor **Vootele Ruusmaa**

Liikumisjuht **Maria Solei Järvet**

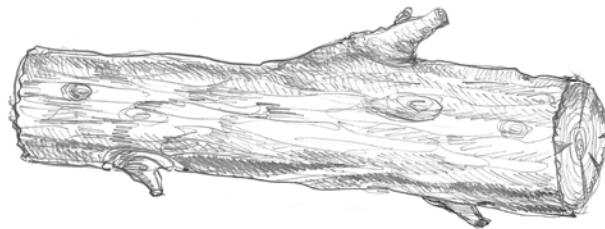
Valguskunstnik **Targo Miilimaa**

Mängivad **Karl Sakrits** või **Risto Vaidla**,

Anti Kobin või **Mark Erik Savi**,

Eliis-Maria Koit või **Laura Nõlvak**,

Tiina Tõnis või **Johanna Vaiksoo**

Esietendus 30. novembril 2025 Ferdinandi saalis.

Lavastaja saatesõna

Esmalt köitis mind Collodi jutustamislaad: näiliselt lihtne ja mänguline, kuid sügava allteksti ja moraalse pingega. Lugu räägib aususest, pingutusest ja õppimisest, kuid teeb seda muinasjutulise siiruse kaudu, mis lubab käsitleda inimeseks kasvamise teemasid üsna vahetult ja ausalt. „Pinocchio” võimaldab ühtaegu seiklust ja mõtestamist, nii nooremale kui vanemale vaatajale. Just kokkupuude selle algteksti aususe ja kujundlikkusega tekitas minus impulsi neid teemasid ka laval veidi kontsentreeritumas vormis käsitleda ja lahti mängida – jagada publikuga üht võimalikest teekondadest, mis selles loos peidus on. Ja kuna Eestis on kultuurimällu jäänud eelkõige Tolstoi „Buratino”, siis võlus mind ka mõte minna tagasi selle juurde, millest kõik alguse sai – avastada Collodi algset maailma nii sisus kui vormis.

Minu jaoks on „Pinocchio” muinasjutuline allegooria-tragikomöödia inimeseks kasvamisest – loo keskmes on soov leida oma süda ja sisemine kompass maailmas, mis kogu aeg nihkub ja muutub. Oleme trupiga uurinud Collodi materjali aususe ja vale, vabaduse ja vastutuse, isa ja poja, töö ja kiusatuse, südame ja mõistuse vaheliste pingete kaudu. Tänapäevases kontekstis on Pinocchio nagu peegel: ajas, kus pealiskaudsus ja mugavus ahvatlevad enam kui tõde, muutub eriti oluliseks küsimus, mis teeb meist lõpuks inimese.

Üks loo paradokse on, et puust poiss, kes teeb pidevalt valesid valikuid, muutub just tänu nendele eksimustele inimeseks. Liigne korralikkus pole kunagi eesmärk omaette – oluline on tahe näha oma eksimusi ning aru saada, mida need meile õpetavad. Eksimine on paratamatu osa kasvamisest.

Ma ei usu, et on võimalik õppida teiste vigadest – vähemalt mitte nii, et see päriselt toimiks. Mulle tundub, et tõeliselt oluline ei ole mitte eksimise hetk ise, vaid see, mis sellele järgneb – kuidas me oma viga mõtestame, kuidas edasi liigume, andeks palume. Siin tuleb mängu ka keskkond ja inimesed meie ümber: kas on olemas toetus, mõistmine, tõeline andestus. Need annavad võimaluse kasvada. Meie lavastuses ütleb haldjas Pinocchiote ühel hetkel: „Oht ei peitu mitte ainult ahvatluses endas, vaid selles, millise valiku sa teed. Ma ei ootagi, et sa oleksid täiuslik. Ma ootan, et sa oleksid aus nii iseenda kui teiste vastu.” See mõte on mulle väga lähedane. Ükskõik, kas me komistame üks, kaks või kümme korda – tähtis on, et me ei jääks sellesse kinni, vaid õpiksime, mõtestaksime toimunut ja liiguksime edasi. Ja et sellel teel oleks alati olemas keegi, kellele toetuda.

Protsessi käigus olen üha enam tajunud, kui sügavalt Pinocchio teekond haakub kadunud poja tähendamissõnaga. Mõlemad on lood teelt eksimisest, katsumuste kaudu kasvamisest ja lõpuks tagasipöördumisest armastuse juurde. Nii nagu piibliloos jõuab poeg isa juurde tagasi alles pärast kõige sügavamat langust, sünnib ka Pinocchio jaoks mõistmine siis, kui ta on kõigest ilma jäänud. Pinocchio tagasitulek Geppetto juurde ei ole ainult füüsiline kohtumine. See on justkui hinge teekonna lõppjaam – hetk, mil välisest soovist saada inimeseks saab sisemine valmisolek olla inimene.

Mirko Rajas,
dramatiseerija ja lavastaja

Kust tuleb „Pinocchio”?

„Pinocchio” loo autor on Carlo Lorenzini, kes elas aastatel 1826–1890 Itaalias. Lugejatele on ta enamasti tuttav Carlo Collodi nime all, aga selle varjunime ehk pseudonüümi võttis autor endale alles 1856. aastal, kui ta juba töötas ajakirjaniku ja lastekirjanikuna. Carlo sünnilinn on Firenze, aga ta otsustas oma kirjanikunimeks valida Collodi – selle koha järgi, kus sündis ta ema. 2026. aastal möödub 200 aastat „Pinocchio” autori sünnist.

Carlo Lorenzini sai noorelt kristliku hariduse ja alustas kahekümneaastaselt tööd ajakirjanikuna. Ta kirjutas alguses poliitilisi satiire täiskasvanutele ning asutas mitu ajalehte. Lastekirjanduseni jõudis ta, tõlkides prantsuse muinasjutte itaalia keelde. Seejärel avaldas ta mitu kooliõpikut, milles tegelaste seiklused aitasid õppetükke lahti seletada. Need võeti kohe Itaalia koolides kasutusele ja Collodi oli jõudnud oma loominguga kõrgaega.

Pinocchio lood ilmusid esmakordselt aastatel 1881–1883 järjejutuna lasteajakirjas. Lugejate suure huvi tõttu anti 1883. aastal välja raamat „Pinocchio seiklused – ühe puunuku lugu”, mis koondas lood üheks tervikuks. Pinocchio nimi tuleb arvatavasti itaaliakeelsetest sõnadest *pino*, mis tähendab mändi, ja *occhio*, mis tähendab silma. Loo sünniajal oli mänd peamine materjal, millest valmistati nukke. Praeguseks on Pinocchio

tegelane tuntud üle maailma ja raamatut on tõlgitud enam kui kahesajasse keelde.

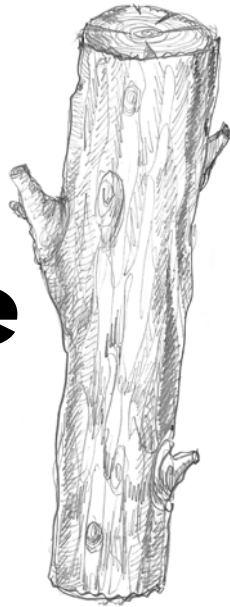
Puunuku seiklustest rääkides ei saa mainimata jätta ka Aleksei Tolstoi 1936. aastal avaldatud raamatut „Kuldvõtmeke ehk Buratino seiklused”, mis on kirjutatud „Pinocchio” ainetel. Kui Pinocchio nimi on Collodi enda välja mõeldud, siis *burattino* sõna täpselt sellisel kujul oli itaalia keeles juba olemas ja tähendab puunukku või lihtsalt nukku. Buratino-nimelisi tegelasi kohtab itaalia kultuuriruumis juba 16. sajandil *commedia dell’arte* stiilis teatris.

Eesti Noorsooteatri ajalooga seob Buratinot teatri rajamise initsiaator ja esimene kunstiline juht Ferdinand Veike, kes tegi Eesti Raadios kuuldemängu „Puunukk Buratino seiklused”, külastas Buratinoga koole ja mängis lastesaadetes. Noorsooteatri (toonase nimega Eesti Riikliku Nukuteatri) laval oli Buratino esimest korda 1955. aastal Lo Tui lavastuses „Buratino teab kõik”, kuid alates 1962. aasta lavastusest „Buratino lendab Kuule” sai Buratinost teatri sümbolkuju. Puunukk Buratino on hiljemgi sama teatri laval tegutsenud, ent nüüd on järg Pinocchio käes.

Pinocchio sünnilugu ja panus itaallaste kujutlusilma

Kristiina Rebane, itaalia kirjanduse uurija

„Pinocchio seiklused” on Itaalia kirjanduse enim tõlgitud teos, mille panus itaallaste kujutlusilma on võrreldav Dante Alighieri „Jumaliku komöödiaga”. Piisab ühest Eestiga seotud näitest, et saada aimu selle haarest Itaalia ühiskonna ja kultuuri enesekuvandile: Itaalia disaini näitus eelmise aasta Tallinna Disainiööl kandis nime „Kallis Pinocchio”. Mis võiks siduda Pinocchiot ja disaini? Kuraatori sõnul võib mõelda Pinocchiost kui hingestatud esemest ja Geppettost kui Itaalia disaini isast.

Pinocchio on arhetüüpne tegelane, kes kehastab itaallaste pahesid ja vooruseid. Ta on ammuigi iseseisvunud, raamatu piiridest väljunud, ja inspireerib jätkuvalt kirjanikke, filosoofe, kujutavaid kunstnikke, teatri- ja filmiinimesi, muusikuid, aga ka informaatikuid, urbaniste, juriste ja paljude teiste elualade esindajaid. Raamatu järjed hakkasid ilmuma vahetult pärast

autori surma (pealkirjadeks näiteks „Pinocchio poeg”, „Pinocchio onupoeg”, „Pinocchio Aafrikas”), tuues itaalia kirjandusse žanri nimega *pinocchiate*. Muuhulgas „värbas” ka fašistlik režim Pinocchio enda teenistusse, kujutades teda näiteks kuuleka ja eeskujuliku fašistina karistussalkade eesotsas.

Itaalia kultuurimaastikul leidub terveid „Pinocchio seikluste” tõlgendamise koolkondi. Tavapärase arenguromaani kõrval loetakse teost näiteks kristliku lunastusloo, vabamüürliku initsiatsiooni ja paljudes muudes võtmetes.

Pinocchio kõige esimene kohtumine Itaalia publikuga leidis aset 1881. aasta juulikuus, kui lasteajakirjas *Giornale per i bambini* hakkas ilmuma tuntud humoristliku kirjamehe – ajakirjaniku ja lasteraamatute autori – Carlo Collodi (kodanikunimega Lorenzini) järjejutt

nimega „Puunuku lugu” (*Storia di un burattino*), mis algab nii:

Elas kord...

„Kuningas!” hüüavad kohe minu väikesed lugejad.

Ei, lapsed, eksite. Elas kord üks puuhalg. See ei olnud mingi peen puu, vaid päris tavaline halg, niisugune, mida talvel ahjudesse ja kaminatesse pannakse, et tuld teha ja tuba soojendada.
(Tlk. Tiina Randviir)

Jutustaja dialoog lugejatega oli tolleaegse humoristliku kirjanduse levinud võte. Arutlus väikeste lugejatega „revolutsiooniliste” muutuste üle muinasjutužanri tegelaskonnas juhatab sisse mitmetasandilise loo, mis kõneleb ühtaegu väikese ja suure lugejaga. Esimestele pakub see fantaasia ja reaalsuse piiril balansseeriva, hirmudest, vallatustest, väikestest valedest, kiindumusevajadusest, vabaduse- ja seikluseihast ning muust lapseilma kuuluvast kantud jutustuse; teisele kujunditundliku, ühiskonnakriitilise ja eneseiroonilise allteksti.

Collodi lõpetas „Puunuku loo” Pinocchio üles poomisega Suure Tamme otsa. 1882–1883 kirjutas ta kirjastuse palvel väikeste lugejate südame võitnud jutustusele järje, muutes pealkirja „Pinocchio seiklusteks” (*Le avventure di Pinocchio*). 1883 ilmunud raamatuversioon säilitas mõlemad pealkirjad: „Pinocchio seiklused.

Puunuku lugu”; selles leiduvad Enrico Mazzanti ikoonilised illustratsioonid (vt e.k. „Pinocchio seiklused”, tlk. Tiina Randviir, Tänapäev, 2018) tegid tee lahti Pinocchio ja tema maailma visuaalsele tõlgendamisele.

Teose kaheetapiline loomislugu on tema olemusliku mitmetimõistetavuse üks olulisi põhjuseid. Collodi alustab fantaasiarikka ja ühiskonnakriitilisena: esimesed 15 peatükki viivad lugeja 19. sajandi teise poole vaesesse, nälja ja vägivalda käes kannatavasse Itaaliasse, kus lapsi ähvardavad rasketele ühiskondlikele oludele lisaks ebausaldusväärsed täiskasvanud (isegi Geppetto esimene mõte on Pinocchioga laatadel raha teenida). Sellise realistliku fooni taustal kehastab muinasjutuline peategelane Pinocchio (mis toskaana dialektis tähendab piinaseemet) aga lapsee määramatuse tabamatut mõistatust: enne kui kõnelev puuhalg jõuab Geppetto käe all puupoisi lõpliku kuju saada, laseb ta jalga.

Põgenemissoov, lõpetamatus ja muutumises olemine saavadki tema põhiolemuseks. Just tänu oma füüsilisele ja vaimsele ebamäärasusele läbib ta sundimatult inimeste, loomade-lindude ja marionettidega, ei allu kellelegi ega kuulu lõplikult kusagile.

Jutustusele järgi kirjutades muudab Collodi oma esialgset plaani, tuues sisse selge pedagoogilise liini. Pinocchio hakkab oma ekslemiste keskel püüdlema ühes kindlas suunas: ta tahab saada heaks lapseks. Need kaks liini – vastuhakk-põgenemine ja allumine ühiskondlikule survele –

kulgevad paralleelselt kuni teose viimase peatükini, kus Pinocchio mitmikloomus lahendatakse nii, et seiklev ebamäärase olemusega puunukk eraldatakse selge määratlusega heast poisist.

Nii nagu teose algus, on ka selle lõpp kutsunud esile palju erinevaid tõlgendusi. Tavapärase moraalse liini – impulsiivsest lapsest ontlikuks ühiskonnaliikmeks – kõrval, leidub prominentseid tõlgendajad, kes loevad sellist lahendust negatiivses võtmes geniaalse tegelase kaotuseks. Tesktikriitiliselt suunalt leiame alternatiivina aga Collodi uurija ja „Kogutud teoste” toimetaja Daniela Marcheschi seisukoha; selle järgi leidub „Pinocchio seikluste” viimases lõigus – mis naeruvääristab nukku ja ülistab head poissi – Collodi humoristlikele tekstidele iseloomulikke keelendeid ja kirjavahemärke, mis osutavat uurija sõnul selgelt ironiale.

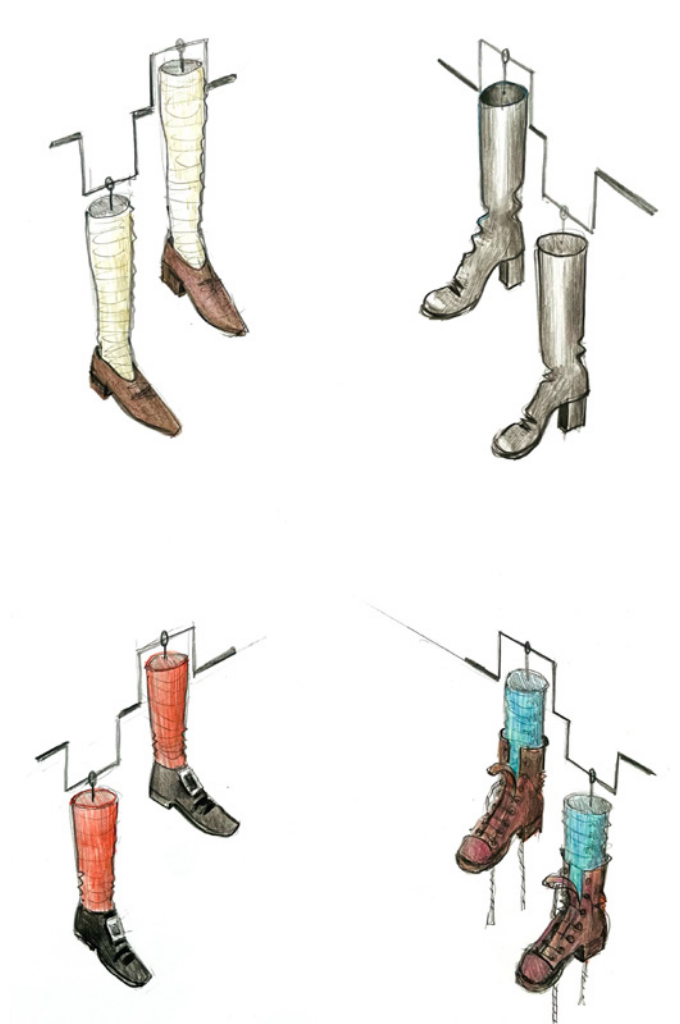
Viga on oodatava tulemuse ja tegeliku tulemuse erinevus

Grete Arro, hariduspsühholoog

Mida me teeme – täiskasvanuna, lapsena – kui keegi teeb vea? Me võime vihastada, pahandada, naerda. Need reaktsioonid annavad veategijale märku, et viga ei oleks pidanud juhtuma, see on häbiväärne või naljakas. Et me ootasime, et juhtub midagi muud. Et veategija oskab kohe õigesti.

Mis on viga õppimise vaatest? Mis on ta aju vaatest? Vigu on eri tüüpi – näiteks on vead, mis tulevad tähelepanematusest, ja vead, mis tulevad sellest, et me veel ei tea või oska midagi tõeliselt olulist – võib-olla midagi sellist, mida *ilma* veata õppida ei saagi. Huvitavamad on viimased.

Viga on oodatava tulemuse ja tegeliku tulemuse erinevus, mida enamasti meie aju ka märkab. On ka vigu, mida me ise ei märka ja mille puhul on vaja, et teised või keskkond meile veast teada annaksid. Seega enamasti tajume viga kui vähemalt väikest ebameeldivust, raputust. Vea tänuväärne roll on suunata meie tähelepanu olukorras või õpitavas olulisele, sest viga juhtub kohas, kus just *selle olukorra või teadmise kõige olulisema, defineeriva aspekti osas* puudub meil teadmine või oskus. Viga tõmbab meie tähelepanu seega keskele, aga sageli varjatud,

mitte-intuiitvsele, mida ei saagi huupi, kõhutunde pealt õigesti teha.

Lisaks tekitab viga emotsiooni (segadus, üllatus, uudishimu, pahameel) meis endis ja see kõik toetab õppimist. Seega on veahetk – turvalises keskkonnas – kõige magusam õppimisehetk üldse, sest aitab *meil endal meie enda tähelepanu* juhtida sellele, mida me veel ei tea või oska, ning samal ajal sellele, mis on selle oskuse või teadmise juures esmapilgul varjatud, aga tähtsaim. Ja rõhk on sõnadel **meil endal**. Vaid viga, mille teen mina ise, valgustab mulle välja **minu** teadmistelünga ja uskuge mind, inimestel üldiselt on tung selliseid lünki täita. Me ei taha sugugi nii varmtalt täita teadmistelünki, mis meil on kellegi teise arvates. Me peame ise vea otsa koperdama, sellega vastu pead saama.

Samas ei ole õige väide „vigadest õpitakse”. Ei õpita vigadest! Lugejana tead kindlasti inimesi, kes teevad samasugust viga korduvalt ja ümbritsevad inimesed katkuvad juukseid, kui taas sama roostes reha kolinat kuulevad. Aga millest siis õpitakse?

Loomulikult vea analüüsist. Viga tuleb teha soovitatavalt *minu enda poolt*, aga miks siin ometi peatuda? Kui nii magus ja kasulik õpiolukord on ennast kord meile kätte mänginud? Head viga ei tohi kunagi raisku lasta! Õppida saame oma veast juhul, kui teeme pausi ja peame iseendaga tõsiselt nõu ja kui see nõupidamine ei püüa mind minu enda ees ilustada, silmi sulgeda või veel hullem, pakkuda lahendust, et „aga ma olengi selline ja see on muutumatu”.

Energiat on mõtet panna hoopis sisearutellu küsimusega, miks see viga juhtus? Mida saan teha, et seda enam ei juhtuks? Mis suunas saaksin

kasvada, et need olukorrad laheneksid tulevikus teistmoodi? Mida ma vea põhjal enda kohta teada sain, mida muuta (sest minu omadused on muudetavad, selles ei ole küsimust)? Mida ma maailma kohta teada sain – kuidas see päriselt toimib? Mida ma sain teada inimeste kohta, mida ma enne ei teadnud? Veajärgne õige lahenduse kuulmine ja arutamine (õpetaja, eksperdiga) või väljamõtlemine (kui eksperti ei ole) on tõhusam kui vea-eelne, sest küsimus, nälg, vajadus õppida on tekkinud meis endis.

Viga on seega kasulik. Viga on kõige tõhusam õppimise mootor, aga ainult siis, kui see on targalt disainitud, kui keegi ei naera ega pahanda, kui viga võimaldab meil mõista enda teadmistelünki, kui saame aega, et viga analüüsida, pulkadeks võtta või on mõni tark inimene kõrval, kes aitab mõista, kuidas õige(m) on. Õppimisest mõtlejad tahavad, et päris elus juhtuks võimalikult vähe vigu – inimsuhetes ja liikluses, looduskaitstes ja riigieelarves. Sestap peaks õppimise, harjutamise, kujunemise aeg olema kõige targemal moel veasõbralik, söötma kõik veavõimalused ette, et oleks turvaline end inimeseks õppida.

Sest vead, mille tegemist kavalasti väldime õppimise ajal, saavad meid kätte päris maailmas. Tegemata vead ei jää.

Soovitan ka oma lemmik-veateadlase, Manu Kapuri, TED-kõnet „Productive failure” (inglise keeles): www.ted.com/talks/manu_kapur_productive_failure

Sa ju liigud... sa hingad... Sa oled...

Aga pea meeles, et liigne korralikkus võib sind sama palju eksitada kui liigne ulakus.

Pane kabbjad rütmi, Pinocchio, nüüd algab tsirkus!

Inimeseks kasvamine ei tähenda täiuslikuks saamist, vaid ausust oma südame ees ja julgust uuesti alustada.

TEATRI-IMED JÄTKUVAD NUKUTEATRIMUUSEUMIS!

**Nukuteatrimuuseumis
avaneb muinasjutuline
teatrimaailm
täis huvitavaid lugusid ja
arendavaid tegevusi.**

**Sama päeva
teatripiletiga
muuseumi-
külastus
soodsam!**

SOODUSHINNAGA PARKIMINE EESTI NOORSOOTEATRI KÜLASTAJATELE

Eesti Noorsooteatri koostööpartner, parkimiskorraldaja Ühisteenused AS pakub soodushinnaga parkimisteenust valveta Rannamäe tee 5 parklas kõikidel nädalapäevadel. Fikseeritud tasu 3 tunni eest on 2 eurot. Soodushinnaga teenuse aktiveerimiseks saada sõnum sisuga: auto number, tühik, ENTEATER (näide: 123ABC ENTEATER) numbrile 1902. 3 tunni täitumisel jätkub teenus tavatariifi alusel. Parkimisteenuse lõpetamiseks tuleb helistada numbril 1903.

Muuseumis saad
rännata ringi teatriajaloos,
proovida eri liiki nukke elama
panna,
katsetada, mis juhtub maski või
varjusirmi taha minnes,
tutvuda teatriametitega.

Lisaks toimuvad muuseumis:
etendused, töötoad,
kohtumised näitlejatega,
koolitunnid, sünnipäevapeod
ja veel palju loomingulist
ning põnevat!

noorsooteater.ee/muuseum

LAVASTUSE VALMIMISE TEHNILINE MEESKOND

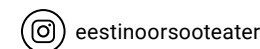
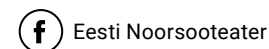
Lavastusala juhataja Anni Rajas / Tehniline juht Revo Koplus
Dekoratsiooniala juhataja Kari Arason / Etendusteenistuse juht Airike Vipp
Etenduse juht ja rekvisiitor Jaanika Jüris
Dekoratsioonimeistrid Kári Arason, Andres Josing, Krista Norden, Madli Liiva,
Mihkel Niinemets / Nukumeistrid Annika Aedma, Evelin Vassar, Andres Josing
Butafoor Madli Liiva / Rätsepmeistrid Tiiu Peterson, Ursula Goldstein
Kostümeerija Tiina Salmus / Grimeerija Signe Kändla
Valgustehnik Targo Miilimaa / Helitehnik Mikk Mengel
Lavameister Tanel Riik / Varustaja Riho Tammert
Kava koostas Lisanna Lajal / Kava kujundas Helmi-Elfriede Arrak
Fotod Oskar Suurorg, Taaniel-Pärtel Palu
Illustratsioonid Rosita Raud

Täname: Eneli Rimpel

EESTI NOORSOOTEATER

teatrijuht Leino Rei / kunstiline juht Mirko Rajas / peakunstnik Rosita Raud / etendusteenistuse juht Airike Vipp
turundusjuht Piia-Berta Piir-Kuusmik / turundusassistent Triinu Arula / kommunikatsioonijuht Helena Läks /
muuseumi juhataja Iiti Niinemets / lavastusala juhataja Anni Rajas / tehniline juht Revo Koplus /
haldusjuht Ahto Paju / projektijuht Sirlen Rekkor / IT- ja multimeediaspetsialist Indrek Rammus /
büroo- ja personalijuht Helika Nõmm / pearaamatupidaja-finanstjuht Nele Brandmeister /
raamatupidaja Annika Visnapuu / kirjandustoimetaja Lisanna Lajal / disainer Helmi-Elfriede Arrak /
näitlejad Anti Kobin, Laura Kukk, Helle Laas, Getter Meresmaa, Hardi Möller, Mart Müürisepp, Laura Nõlvak,
Steffi Pähn, Karl Sakrits, Alice Siil, Doris Tislar, Lee Trei, Tiina Tõnis, Taavi Tõnisson, Joosep Uus, Risto Vaidla,
Mark Erik Savi / grimeerijad Triin Klaas, Signe Kändla / etenduse juhid ja rekvisiitorid Elise Holter,
Liisa-Lii Tamme, Jaanika Jüris / valgusala juhataja Targo Miilimaa / valgustehnikud Triin Rahn, Valeri Konopljov / video- ja heliosakonna juhataja Mait Visnapuu / video- ja helitehnikud Aigar Vals, Mikk Mengel / video-, valgus- ja helitehnik Erik Pello / vanemkostümeerija Kristel Hansen
kostümeerija Tiina Salmus / pealavameister Janek Saareli / lavameistrid Kaspar Erik Lind, Mikk-Artur Ostrov, Oliver Puju, Steffi Viita, Martin Reinart, Tanel Riik / nukumeistrid Annika Aedma, Evelin Vassar
butafoor-dekoraator Madli Liiva / dekoraator Krista Norden / dekoratsiooniala juht Kári Arason /
dekoratsioonimeistrid Andres Josing, Mihkel Niinemets / rätsepmeistrid Ursula Goldstein, Tiiu Peterson /
nukumehaanik Margus Tamme / rekvisiitor-varustaja Riho Tammert / müügijuht Anneli Albert /
müügiadministraatorid Karmen Mägi, Viivi Palm / muuseumikuraator Gerli Mägi / haridustöö kuraatorid Laura Linna, Liisa Luhakivi, Karmen-Eliise Märten / puhastus- ja publikuteeninduse juht Jane Kütson /
publikuteenindajad Mari Akkermann, Edith Horm, Signe Kamp, Madli Rättnik, Tiia Sander, Tiina Türrpuu, Helle Veskimägi, Rebecca Rättnik, Elizabeth Teng, Hiie Kalas, Viivi Palm, Elle Himma, Minna Viinalass, Laura Sarap, Georg Raimond Öunap, Pauliina Kütson, Mihkel Tõnisson, Eda Holtsmann, Johanna Piir, Katrin Käbin, Rasmus Pall / puhastusteenindajad Illar Kask, Ilona Avdejeva, Kif Tamme, Svetlana Fortõgina, Joosep Pedajas

Lai 1 / Nunne 4 • 10133 Tallinn
Info ja piletite tellimine:
6679 555 / kassa@noorsooteater.ee
noorsooteater.ee

muuseumikaart

piletilevi
PLG

PEREKAART

TallinnCard

partner ★

ÜHISTEENUSED

TALLINK Hotels

AITAN LAPS

myfitness

